

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' ísla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, num. 23, botiga BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 8 rals, Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

LO ÚNICH QUE L' HI QUEDA.

ADRIU reposa.

Tot està trist, silenciós y negre, com l' ànima d' un contribuent, quan se veu entre mans lo recibo del trimestre.

Ha sigut dia de tràfich. L' insigne Sigasta ha escoltat de boca dels

séus ministres las noticias ménos agradables que demanarse pujan.

Tot va vent... en proa. Los amichs cridan, los enemichs cridan, los fabricants cridan, los consumidors cridan, tothom crida: la unanimitat es admirable, encara que 'n Sagasta no participa gayre d' aquesta admiració.

Son ja las quatre de la matinada quan don Práxedes, serio y consternat, entra al séu despaig, y 's assenta ab lo posat d' un home que acaba de sàpigner que se l' hi ha mort un oncle rich y no l' ha deixat res.

—Com hi ha mon, —murmura fixant ab vaguetat la vista en una espelma que crema sobre una taula, —estic en una situació deliciosa. Aixó es la peste: per tot se 'm fica 'l descontent. Los méus amichs de sempre están cremats porque no faig cas d' ells, los amichs... hè, vaja, diguénme amichs: donchs si, los amichs de quatre dias no 'm poden veure porque suposan que conservo algunas de las mévas antigas aficions; lo pais está de mi fins als ulls porque l' hi demano homes, diners y sacrificis y no l' hi dono res; lo poble... vaja, la llista es llarga. Divuyt milions d' habitants hi ha a Espanya? Donchs hi ha divuyt milions de personas qu' estan descontentas de mi, contantmhi jo y tot.

Sí, hasta jo estich descontent de mi. Comprench que tothom te rahó y que sols jo tinch culpa. Los bons amichs tenen rahó porque si ab ells vaig compartir las penas, ab ells deuria haver compartit las glorias; los amichs de cartulina tenen rahó porque ja 'ls hauria d' haver enjagat a dida temps ha; lo pais ne tèn perquè l' hi vaig prometre moltras cosas y si bè moltras n' hi he donat, no son las que l' hi vaig prometre; lo poble 'n tèn perquè es avuy ni més ni ménos que lo qu' era en temps de 'n Cánovas.. tothom ne tèn: tothom, ménos jo.

L' antich revolucionari del 68 posa 'l cap entre las mans, despres d' haver mirat al sostre, com si no trobant consol en lo cel y 'l busqués per l' alfombra.

—¡Quin embolich! ¡quin enredo! continúa murmurant; pe 'ls liberals soch reaccionari, pe 'ls reaccionaris soch liberal. ¡Jo ho sapigués lo que soch! Hi volgut contentar als uns y als altres, y he fet com lo pintor que ab lo color que 's necessita per una porta volia pintarne dugas y al fi las embrutava totas, perdia 'l temps y 'l color y no 'n pintava cap.

¡Ah! M' está bé. No hi volgut anar pe 'l bon camí, y ara 'm trobo voltat d' erbarzers, etzabaras y escardots. ¡Dèn fasta que no trobi més endavant pinyas, bolets y castanyas!

¿Qué faré en mitj d' aquest tripijoch? He deixat disgustar massa als bons porque ara tornin a estimarme; hi permés que 'ls dolents 's arrelessen massa, porque puga ara arrencarlos; hi engalipat massa vegadas al país porque 'm cregui... Verdaderament, la méva situació es molt...

La espelma que donava claror a la estancia s' ha acabat, y fent un espetch, l' extrem del ble s' ha enfonzat en lo candelero apagantse soptadament.

—Es molt fosch: prossegueix en Sagasta alsant lo cap com si contestés al candelero y continuant las sevas reflexions en las més completa obscuritat, com si las fes dintre de un tinter.

—Tal vegada, diu, encara hi seria a temps; pero no goso, crech que tinch por. Podria donar tanta llibertat com vaig prometre, podria establir las reformas que han figurat sempre en la méva bandera; pero 'm sento impotent per fer tanta cosa.

No, jo no 'm coneix a mi mateix. ¿Jo soch aquell home d' ara fa quinze anys? ¿Jo soch l' amich de 'n Prim? ¿Jo soch lo fogós adalit de la *Gloriosa*? No, no dech serho. ¿Qué 'm queda de tot alló? ¿Qué queda d' aquell Sagasta popular, ardorós, radical...?

La llum de la nova aurora comensa a inundar la habitació, distingintse ja ab claretat los objectes. En Sagasta s' alsa pensatiu, y, com si 's retornés d' un somni, véu la seva fisonomia reflexada en un mirall.

—¡Ah! diu exhalant una rialleta de satisfacció, y contemplant amorós la seva carota y 'l penatxo de cabells que s' eleva dalt del séu front. ¡Reanima 't Mateu! ¿Qui ho diu que no queda res d' aquell Sagasta? Hi perdut la bandera, 'ls amichs y 'l caràcter; pero encara 'm queda una cosa, una, que s' aguanta impávida a pesar del temps:

Encara 'm queda 'l tupé.

FANTÀSTICH.

SERMONS DE QUARESMA.

I havia encare més gent que 'l diumenje passat. Jo crech que aixís com las excomunionis dels bisbes y dels rectors fan que s' augmenti 'l tiratje de *La Campana de Gracia*, las mévas criticas sobre 'ls sermons quaresmals del bisbe, contribuhei-

xen a que siga més numerosa la concurrencia que hi acut a sentirlos.

Ja véu, don Joseph Maria, que nosaltres serém tot lo que vulga, burletas, impios, heretjes, terregada d' infern, tot, ménos ingrats: nosaltres, tornem favor per agravi.

A poca distancia méva hi havia 'ls gacetillers del *Brusi* y del *Correo catalan*, prenent apuntes. Casi vaig escandalisarme... ¡Hont s' es vist treballar d' aquesta

manera en dia de festa y dintre de la iglesia! Perque ha de saber, don Joseph Maria, que 'ls gacetillers de aquests diaris tant católichs, cobran lo séu jornalet per la feyna que fan, y l' extractar un sermó de vosté es un treball que 's paga religiosament, per més que la manera de treballar en semblant dia y en semblant lloch, siga molt poch religiosa.

—¡Si al ménos haguessen fet com jo! No m' hi vá veure a mi ningú prenent apuntes... Y es que jo ab l' atenció que poso en la séva paraula, y sobre tot ab la memoria que he conservat junt ab lo bon génit, ne tinch prou porque 'ls principals conceptes se 'm quedin grabats al cor y al enteniment, de tal manera que ni fregantlos ab blanch d' Espanya, ni ab terra d' escudellas, ni ab sal fumant, ningú seria prou capás d' esborrarlos, ni la criada del Banyeta.

Y a propésit, don Joseph Maria: he vist ab disgust que 'l *Correo catalan* lo tracta ab cert desvío. Al séu últim sermó no hi ha dedicat més que trenta tres ratllas (los anys de Cristo) y encare mal escritas, com si las publiqués per forsa. Ja 's coneix que vosté no es de la clica de 'n Necedal: vosté s' estima més la mitra que la boina y ells s' estiman més la boina que la mitra. Dèn mana perdonar las injurias, vosté ja ho sab, don Joseph Maria; pero ells, ni en aquest mon ni al altre, l' hi perdonarán l' haverlos destarotat l' anada a Roma.

—¡En cambi 'l *Brusi*!... ¡Setanta sis ratllas, Sr. Bisbe, setanta sis ratllas l' hi ha consagrat!... ¡Alló es una delicia! Lo séu sermó es una maravella en concepte del *Diari del carrer de la Llibreteria*... Vosté vá tenir *crasgos de ardiente inspiracion que ora recordaban las odas a la Vida del cielo y Noche serena, del divino Leon, ora nos hacia el efecto de un alma de corazon lacerado, rendida por el hastío de la vida y que suspira en el goce del Señor*.

—Per mor de Dèn, entre poch y massa, Sr. *Brusi*. ¿Qué l' hi ha fet lo pobre Sr. Bisbe per posarlo en ridícul d' aquest modo? ¡Oh, y de lo que jo tinch por, es que ab aquestas alabansas, ditas sense que se l' hi escapi 'l riure, es capás d' alborotar lo temperament andalús de don Joseph Maria, fentli creure en un bull d' imaginació meridional, que 'ls séus sermons son dignes de figurar en la *Biblioteca de autores selectos* de 'n Rivadeneira. Sí, dónguini brida a un andalús, ja veurán quin galop s' empren.

Créguim a mi, don Joseph Maria, que jo l' hi vull hèn sense fer las paus ab lo *Correo catalan*, desconfihi del *Brusi*, que al cap-de-vall, aquest mestre no busca més que fer suscripcions, y no repara en medis.

Siga franch quàn s' hi vol jugar que alló de veure que 'l comparava ab fray Lluís de Leon, fins l' hi ha donat gust, l' hi halagat la vanitat, l' ha omplert de satisfacció? ¿No veu, ab quina facilitat se peca? ¿No véu de quinas tramas més sutils se val l' esperit maligne per tentar las flaguesas humanas de un prelat tant virtuos? Hasta del *Brusi*... ¡Ave Maria purissima! ¡Si fins sembla impossible!

Vaja, don Joseph Maria, si vol evitarse tentacions y disgustos, deixis de *Brusis*, deixis de *Correos catalans*, y suscriguis a la *Campana de Gracia*.

Y are ab lo séu permis, aném al segon sermó.

**

Lo primer, com saben, vá ser dedicat á cosas de la terra; lo segon á cosas del cel, en las quals, haig de dir la veritat, hi soch tant poch competent com los empleats de la nació espanyola en lo ram de que s'ocupan.

Me va semblar que tot ab tot (perdoninse 'm las comparacions) hi havia en lo sermó molta palla y poch grà; molta pólvora y pocas balas, molt such y poca carn, moltes paraulas y pocas ideas. No vá ser més que una poesia adozenada desarrollada en mala prosa, una poesia lirica d' aquellas de principiant que per compte d' elevar l' esperit, fan venir migranya.

Preneut peu de la Transfiguració de J. C. N. S. apareixentse als seus deixebles entre Moisés y Elias, lo que vá fer dir á Sant Pere:—«Senyor ¡ay que bé que s'hi está aquí!», afirmá 'l Sr. Bisbe que la presencia de Déu es l' única y major felicitat: que l' home té aspiracions y ansias que no poden colmarse aquí á la terra, perque depenen del infinit; pero que aquí á la terra podem cobrar un anticipo de la felicitat eterna, possessionantnos del Senyor Déu tal com van ferho Santa Catarina de Sena, Santa Rosa de Lima, San Xavier, San Francisco de Asis, San Felip Neri, San Lluís Gonzaga, Santa Teresa de Jesús, Santa Magdalena de Pazzis y San Joan de la Creu.

Tal vá ser la molla (la miga) d' aquest sermó. Ja veuhem vostés qu' es ben poca cosa.

Predicar lo misticisme en los temps de 'n Camacho, (perque siga com vulga, Déu nos ha enviat á n' en Camacho y l' hem de pendre) es una cosa complertament inútil, perque 'l practicarla es complertament impossible. Jo voldria veure que haurian fet San Lluís y San Felip y Santa Teresa y Sant Francisco y tots los sants del cel, si haguessen sigut industrials y 'ls hi haguessen pujat la contribució.

Además, ab perdó siga dit del Sr. don Joseph Maria: estarse tot lo dia badant, ab los ulls al cel y la boca oberta no es pás l' estat més propi del home. Desde que Adam, per alló de haver tastat la poma, vá ser llansat del Paradís, porta l' humanitat la condemna de treballar y 'ls uns la compleixen fent carrils, y 'ls altres inventant lo para-rayos, y aquells brodat casullas y mitras y jo embrutant quartillas... y 'ls bisbes fent sermons y cobrant sou del govern. ¿Qué vá que don Joseph Maria, quan l' hi portan la paga al cap del mes, y fá trincar las dobles de cinch duros sobre la taula, no se l' hi ocorre alzar los ulls al cel, y estarse tot lo dia ab la boca badada?

Ja véu, donchs, com aquest misticisme avuy per avuy es complertament impossible. Ja véu donchs, don Joseph Maria, com lo seu sermó del diumenje passat es complertament inútil.

Vosté 'm dirá que aquells sants van ferho y van ser felissos, en aquest mon y ho son al altre. Tot aixó crech. ¿Cóm que tots aquells sants y santas, los uns eran frares y las otras monjas, no hi havian de pensar ab los mal-de-caps que tenim avuy en dia? Y además, durant los seus éxtasis, durant los seus deliquis espirituals hi havia frares llechs, méns misticchs, que feyan coure 'l dinar y paravan la taula al refetó. ¿Tira peixet! D' aquesta manera, trobantho tot cuit y amant, costa ben poch imitar á aquells sants varons.

Y are ja 'm sembla que 'l sento: ¿y donchs si dintre dels convents hi ha la felicitat, perque son enemics dels frares, vostés?

Ja veurá no 'ns embranquem, don Joseph Maria, un altre dia 'n parlarem. Are escolti no més que una cosa.

Si tothom imités á aquells sants varons, si tothom se fés frare y tothom fos misticch, y guardés lo vot de castedat, gno l' hi sembla que al cap de uns quants anys s' acabaria 'l mon per falta de familias? De segur que si ho haguessen fet los nostres avis, ni vosté predicaria, ni jo escriuria, ni en Camacho hauria fet las tarifas y segons he sentit dir lo mon no s' ha de acabar d' aquesta manera tant mansa, sino que hi ha d' haver un gran espatech, alló de l' Anti-crist, y la cayguda de las estrellas, y tot l' aparato que requireix lo seu important argument.

Y aquí acabo, don Joseph Maria, demanantli per mor de Déu, que pel próxim sermó y pels successius busqui temas més prácticchs, més candents, més interessants.

¿Ne vol un?—Giros espirituals: manera com se fá per enviar al cel lo diner dit de Sant Pere. Destino que al cel se dona á aquests fondos: comprobació de llibres, de letras, de carnets y altres documents.

¿L' hi apar bé, don Joseph Maria?
Donchs ¡alante!

J. R. R.

diumenje passat, banquet democrátich progressista á ca 'n Martin, ab motiu de la inauguració de un Casino.

Las véus més autorizadas, las dels Srs. Sol, La Hoz y Saulate van parlar de una manera molt sensata.

En cambi alguns altres se 'n van anar pels turons de Ubeda, y fins algun per las montanyas de Suissa. ¿Cuán se convenserán algunas criaturas politicas, que quan no se saben dir més que bunyols, la millor eloquencia es la eloquencia del silencio?

Al banquet dels zorrillistas van faltarhi una pi'a de personas caracterizadas.

Aixó vol dir que 'ls nostres amichs avants de fer l' unió ab lo vehi, han de procurar fer l' unió dintre de casa seva.

Lo Consell de ministros s' ocupa de la reforma del Códich penal per la seva aplicació als delictes d' imprenta.

Endavant y fora.
Máti'ns; pero no 'ns fassa patir.

En Sagasta ha visitat lo taller del nostre paisá Ramon Padró.

La mania de tots los que s' han de morir no es altra que la de ferse fer lo retrato.

Ramonet, per lo que puga ser, cobri per endavant.

Sobre la visita que vá fer en Romero Robledo al sindichs presos no 'ls ne dich res, perque 'l dibuixant s' ha encarregat de parlarlos ab lo llapis.

De todas maneras es molt notable qu' 'ls conservadors se tornin revolucionaris, fins al punt de anar á veure á las personas que agafa 'l govern, y donarlos certs consells.

Y després vindrán á pararnos del respecte á l' autoritat.

Peró ¿qué hi farán? Ells son aixís.
¿No menjan? Véssan la sopera.
¿Menjan? Respecte á la sopa.

Si tenen de fer alguna reclamació al administrador de correus de Barcelona será bó que portin una ametralladora.

A un pobre extranjer que vá anarhi se 'l van treure del davant á empentas, còssas y cops-de-puny.

Aixís ho conta un periódich.

Als empleats que 's portan tant bè, si jo fós ministre 'ls enviaria á la presó, certificats perque no 's perdesin.

Totas las poesias d' Espronceda, formant un bonich tomo de unas 350 planas, se ven no més que á quatre ralets en la llibreria de 'n Lopez. L' ha editat lo senyor Tasso y es un miracle de baratura.

Ha sigut robada la corona de la Mare de Déu de la Pietat de La Bisbal.

Vuit hermanitas guardan l' iglesia.

Ab aixó, lo natural es que las despatxin, ja que per vigilar no serveixen.

Lo Sr. Rius y Tulet ha dictat un bando, pel qual tots los carruatjes, carros, carretons y camalichs pagarán una nova contribució.

¿Encare prou no 'n teniam?
Mirin que aixó es horrorós...
Un Camacho no voliam,
y are aquí 'ns ne surten dos.

Eco de Carnestoltas, que arrenco de un periódich:

—Mira aquell cotxe: hi vá en Cánovas disfrassat.
—No ho veig.
—Si home, disfrassat de constitucional.
Lo qui anava en lo cotxe era en Sagasta.

Lo comers de Zaragoza ha acordat tancar las botigas per vintiquatre horas y fer iluminacions lo dia que caygui en Camacho.

Me sembla á mi que sense necessitat de que en Camacho caygui, 's complirà 'l programa.

Las botigas las tancarán per no poder pagar. Y en quan á las iluminacions las farán ab la boca, trayent foch pels caixals.

Ja ho veuhem, lo govern nos ha tret lo mocador de la boca, avants de havernos tret los diners de la butxaca.

Las Corts s' obriran lo dia 20 de mars, l' endemá de Sant Joseph, lo sant patró de la santa paciencia.

Algú creu que qui s' obrirá no serán las Corts, sino 'l govern.

Es molt probable: la fusió está tant resseca!...

Un nou regicida.

Aquesta vegada 'l tiro anava dirigit contra la reyna d' Inglaterra; pero la bala vá clavarse á la portella del cotxe, sense tocarla.

Lo reo uns diuhem qu' es tocat de l' ala: altres asseguran que vá obrar per desesperació, veyentse miserable, sense feyna, y tractant de suicidarse de una manera indirecta, es dir: encomenant la feyna al butxi.

Nosaltres som republicans, y ab tot lo cor anatematíssem aquests actes criminals.

Un periódich francés diu ab motiu d' aixó:

«Atentats contra 'l rey de Espanya, contra l' emperador de Russia, contra l' emperador d' Alemania, contra la reyna d' Inglaterra, contra 'l rey d' Italia... á tot arréu regicidis.

»Per tot arréu menos á Fransa. A Fransa es impossible.

»Perque no tenim rey.»

¿QUÉ SUCCEHIRÁ?

UN NEO.

—No hi ha més, aixó s' acaba: lo liberalisme es mort; lo govern vol fé 'l cor fort, pero ja no pot dir faba. Naturalment: hont no hi ha religió, virtut ni fé que pleguin, no farán re, es inútil treballá. Després de mil probaturas ab l' esperit indecís y de atormentá 'l país ab sas manotas impuras, la fusió, cos sense sanch, compromesa en cent mals passos, caurá rodolant de nassos com un monigot de fanch. ¿Quí salvará la nació quan arribi 'l cataclisme y 'ns aboquem al abisme? ¿Quí? L' ordre y la religió. Paciencia, que vajan fent: lo poder, al fi y al postre, ha de ser per forza nostre, si Déu nos ajuda. Amen.

UN CONSERVADOR.

¡Bravo! Sembla que á en Sagasta l' hi sab grèu que descansém y vol que altre cop pujém. ¡Es un noy de b na pasta! La cosa marxa al vapor; la fusió casi 'ns convida y si avuy ó demá 'ns crida, no es fácil que fém lo sòrt. Vaja; 's véu que á aquesta terra los verts no serveixen més que per grunyar, dar dinés y seure als banchs de la esquerra. Quan son á la oposició tot va bè; molt patriotisme, molt ingeni, molt heroisme, molt llengua y poca pó. ¿Guanyan un dia? Ja hi som: tot son crits y sarracina, tota aquella disciplina en un santiamen se romp. Aixó es lo que ara 'ls hi passa, y aixó es lo que ab molt salero nos posará al cande'ero: catxassa, senyors, catxassa.

UN CONSTITUCIONAL.

—No sè, ó m' erro molt y molt ó aquesta fusió 's desfá. ¡Bon vent! Així acabarà tanta farsa y tant bunyol. ¡Un govern mitj compromés, que dupta, que titubeja, que amaga, que pasteleja! ¿Aixó es maná? Aixó no es res. Ni fá 'l que déu per nosaltres, ni 'ns dona un xasco clá y llis, ni 's fá volguer pe 'l país, ni contenta ni als uns ni als altres. ¡Ab, no, no! Que obri 'l Congrés armarém un xich de gresca, ne caurá alguna de fresca y aixó no durará més. Si en Sagasta vol sé elástich, está bè, ab lo seu que ho sigui; pero que á tots nos hi obligui, la veritat, fá un xich de fástich. Nada, havém d' armá 'l gran tró; ó 'l govern fa més carrera, y totos 'l y equis!

ó alsá la nostra bandera: atenció, que ara ve 'l bo.

Lo País.

—Tothom diu que aixó 's belluga.
 ¿Será cert? Probablement; la fusió segurament durará... tot lo que puga.
 ¿Durará molt? Potser sí. ¿S' aguantará? Potser no. Lo que farà la fusió per ara ningú ho pot dí. Quan s' haja obert lo Congrés, ¿tindrán un' altra agarrada? Es molt fácil: tal vegada ja ho veurém á últims del més. Segons com vaja la cosa, pot posarse un cel de fel; segons com vaja, lo cel pot ser de color de rosa. Per l' un cantó sols veyém content: per l' altre costat tothom esta molt cremat. ¿Qué té de succehir? Veurém. Per més que un veureho voldría, hi ha una boyra que ho esberra: per ara deixemho corre; ja ho sabrém un altre dia.

C. GUMA.

LS sindichs lo sortir de la presó 'ls ha costat xexanta mil duros de fiansa. Tot lo comers de Madrid, per medi de suscripció-vá reunir aquesta cantitat, y en Camacho deya:
 —¿No veuhen? En forma de fiansa ó en forma de contribució ells los es-

quixan. Lo nostre ministre d' Hisenda es com los gats: sempre cau de péus.

Aquesta fiansa tractavan de ferla en accions del Banch d' Espanya, y á la Caixa de Dipósits no la van admetre.

Aixó proba la confiansa que 'l Banch d' Espanya mereix á n' el govern.
 ¡Pobre Banch! ¡En pau reposa! Lo ministre t' ha baldat. Una cosa es l' amistat y 'l negoci es altra cosa.

Dias endarrera vá celebrarse concell de ministres, cridant molt l' atenció, qu' en Camacho vá arribarhi tart, y vá sortirne desseguida, deixant als seus companys reunits.

—¿Es molt extranya aquesta pressal.. potser dimi- tirá, deyan alguns.
 Cá barret: lo que vá fer en Camacho vá ser entrar al Concell de ministres, y dir:
 —Dispensin senyors, tinch los gremis al foch y se 'm cremarian.

Sabent que duyan obsequis com son fiambres, puros, vins al Sindicat madrilenyo á sa presó molt sovint, deya ab véu tant llastimosa que hasta enternia als palets un pobre mestre d' estudi:
 —¿Y qui fós un sindich prés!..
 V. DEL O.

Diu un periódich que fins la Verge de la Almudena paga contribució.
 Exclamació de un contribuyent:—«Allí me las dén todas.»

Xeixanta mil homes nada ménos demana 'l govern per l' actual reemplás.
 —¿Per qué necessita tanta forsa?
 —En primer lloch per cobrar forsas redencions.
 —¿Y després?
 —Per cobrar las contribucions segons las novas ta- rifas.

Una exclamació d' un home compassiu:
 —¡Pobres sindichs! van durlos al Saladero.
 —¡Qué vols ferhi! Son los primers que han pagat la contribució de la sal.

Lo Sr. Cánovas se ha ofert á pagar tots los gastos que ocasionin los funera's de 'n Moreno Nieto. Los conservadors aseguran qu' encare l' hi quedan quartos per pagar los gastos del enterro de 'n Sagasta.

Los católichs de Gibraltar s' han declarat en huelga. No 'ls agrada 'l bisbe que 'ls han nombrat y fan com los contribuyents espanyols.
 Tancan la porta de la botiga de la devoció.

Los impressors de Madrid han anat á veure á n' en Camacho. Lo ministre d' Hisenda 'ls ha respost lo que respon á tothom, dihent: que *atendrá las reclamacions que sigan justas.*
 Es un estribillo que se l' ha aprés com una cotorra y no se sab moure de aqui.

¿Parla ab sinceritat lo ministre de Hisenda? Llavors que dimiteixi. Tot Espanya ho demana, y no hi ha res més just.

Los carnicers de Madrid han regalat un cobert de plata al sindicat. Are lo duptós es que després de las tarifas de 'n Camacho aquest cubert pugan ferlo servir pera alguna cosa.
 ¡A no ser que vajan á empenyarse 'l!

Un detall del viatge del rey á Andalusia. Lo vi de Jerez que més vá agradarhi vá ser l' anomenat del *Tío Pepe*.
 ¡Paladar de rey y nom de plebeyo! exclama un periódich de Madrid, ¡Veus' aqui la democracia dinástica embotellada!

Un altre detall del viatge del rey á Andalusia: Dinava y tenia al costat al governador de Cádiz. Davant de tant honor aquest menjava, bebia, estava alegre... alegre sobre tot.
 Debia dedicarse ab preferencia al vi anomenat del *Tío Pepe*. Y are veurán los resultats de aquest vi plebeyo.

Tot d' un plegat se gira de cara al rey y l' hi diu:
 —«Con un rey tan *barbian* como tú, y un gobernador tan *barbian* como yo, España no necesita más. ¡Olé!»
 ¡Qué tal! ¡Qué 'ls sembla d' un gobernador aixis, per postres?

Més conseqüencias:
 Lo ministre de la Governació, segons sembla, ha enviat la destitució al governador de Cádiz.
 ¡Es una verdadera llástima! ¡Un gobernador tant monárquich, que no vá estar content fins que vá beure dos reys!
 Es lo que dirá éll:—Rés, sempre 'ls que som massa frants, paguem lo pato.

Un diálech recullit al vol:
 —Desenganya't, Mariano, l' home es un animal de costums, si senyor, un verdader animal.
 —¡Animal! Es lo que 'm diu la mèva dona cada vespre.

Per segona vegada compareixia un cert minyó davant del jutje acusat de haver robat uns pantalons. Feya dos mesos poch més ó ménos que havia comés l' altre robo.
 —¿Y donchs? pregunta 'l jutje. ¡Ja hi tornem á ser?
 —Si senyor; pero tinga en compte que jo no soch un lladre de professió: si vaig robar los pantalons es perquè anava mitj despullat.
 —Fa dos mesos que al robarne uns altres vareu dir lo mateix ¿Y ab dos mesos no més ja 'ls héu espatllat?
 —No, senyor jutje; pero m' hi engreixat y aquells me venian estrets.

Un borratxo anant pel carrer, dona una empenta á un pobre vellet.
 —¿Y are? ¿Qué no hi veus?
 Lo borratxo s' atura, s' hi encara y l' hi diu:
 —Al revés... Si hasta 'us veig doble, per falta de senzill.
 —¿Y donchs?
 —Res, que voléu ferhi: volia pasar pel mitj.

Un avaro surt de ca 'l dentista y troba á un seu. conegut.
 —¡Hola! ¿Qué vens de ferte treure un caixal corcat?
 —Sí.
 —¿Y qué tal? ¿T' ha fet patir molt?
 —Quan m' ha arrancat lo caixal, gens ni mica; pero després m' ha arrancat un duro, qu' encare 'm fá mal.

Á LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª—Com-pri-mi-da.
 2. Id. 2.ª—Ma-ta-las.
 3. SINONIMIA.—Esperansa.
 4. CONVERSA.—Valls.
 5. ROMBO DE PARAULAS.
- P
P A U
P A E L L A
U L L S
A
6. GEROGLIFICH.—Com més mar més vela.
 Han endavinat totes las soluciones los ciudadanos Sistema Ripper y L' ami Etienne; 5 Esmolleba, 4 Pistrans y Un Xulo; 3 Saratoga, Pau de l' Orga. Nyapus y Un Desconso- lat; 2 Miranius y 1 no més Pere Resquicias.

XARADAS.
 I.
 Nom de dona es mon total, nom de dona es la primera; hu-dos-tres quatre també, igual que quarta y postrera. Quart-dos-quinta si bé ho miras nom de dona trobarás; y si ab tot aixó no ho trobas dissapte que vé ho sabrás.
 J. ROMA.

II.
 Dèu me 'n guard' d' estar primera, ey, ni segona tampoch. Res, tinch aquesta fatlera: per mí un tot val més que tot.
 RAL.

MUDANSA-NOVA INVENCIÓ.
 Si posas lo tot ab a á Pepa l' vull regalá. Pero si escrius tot ab e sols l' usa l' qu' es mariné. Y per ff lo tot ab o m' agrada béureme'l jo.
 UN RECOLETO.
 R. LUJAN.

QUADRAT.
 Omplir los pichs ab lletras que llegidas vertical y hori- sонтalment digan: 1.ª ratlla: Una mida de Catalunya; 2.ª: Paraula que pronuncian los sagristans; 3.ª: Contingent per fer pelegrinacions; y 4.ª: Un poble d' Aragó.
 R. LUJAN.

GEROGLIFICH.
 Parca
 lo
 K
 Parca
 AL
 Arabia
 HERMOsa LOLA.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.
 Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d' insertarse 'ls ciuta- dans Pau Sala, Saratoga, Un Naranjero, P. P. M., Un tarrasench, Una victima de 'n Camacho y Tururut Dotz' horas.
 Las demés que no 's mencionan no 'ns serveixen, com y tampoch lo qu' envian los ciutadans J. Balart, J. Codina y Areñas, Hermosa Lola, P. Cornadó, Esmolteva, A. Vidal, E. Dalmau Mas, J. Reig Villardell y Sicutérat.
 Ciudadá A. Nono: Insertarem lo trenca-closcas.—Llambrochs: Hi anirán dos quéntos.—S. Gomila: Hi ha trossos que van molt bé; pero 'l conjunt adoleix de precipitació. ¿No seria millor qu' en Sagasta al caure del costat de la llibertat la deixés aixafada? Nosaltres vol- driam que vosté mateix l' arreglés.—Isidro Rap: La cosa que vosté 'ns conta ha passat entre 'l misteri; l' interessada calla y voldria visté que nosaltres rompessim lo glas? Hi ha assumptos que seran verídichs; pero també molt compromesos, y aquest es un d' ells.
 —Aymaní J Q: Ho publicarem tot, menos la xarada.—Brochs-llamp: Insertarem trenca-caps y quénto.—J Planas: Idem lo geroqlifich.
 —Diotrino: Seria bo que la noticia que 'ns dona anés firmada y baix la responsabilitat del firmant.—Amich méu del Principal: Ja véu qu' hem aprofitat una batallada.—Un curiós.—Gracias per la noticia.

LOPEZ, Editor.—Rambra del Mitj, 20.
 Barcelona: Imp de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23

LA VISITA DE 'N ROMERO ALS SÍNDICHS.

—Que siga ben vingut D. Pacol... ¿Que vé à oferirnos los seus serveys?
—Sí, senyors: en Camacho 'ls escorcha y jo 'ls guisaré quan tornem à obrir la cunya conservadora. Vostés diràn quina salsa 'ls agrada mes.